

luta, når de opfylder de økonomiske krav helt på lige fod med øvrige EU-lande.

Det er et klart politisk mål for alle ansøgerlandene hurtigt at bringe sig i en position, hvor de kan deltage i samarbejdet. De central- og østeuropæiske lande ønsker ikke et andenklassesmedlemskab; de ønsker at påtage sig medlemskabets fulde rettigheder og pligter. Efter årtier med centralisme og planøkonomi ønsker de at være jævnbyrdige partnere i Europa. De vil deltage på lige fod i alle dele af det europæiske samarbejde.

Her er den fælles valuta en vigtig del i EU's forberedelse til de udfordringer, EU står over for. Kun et velforberedt og et sammenhængende Europa kan på samme tid klare at optage de central- og østeuropæiske lande, udvikle deres samfund i retning af europæiske velfærdsstater og være rustet til konkurrencen fra f.eks. USA og Asien. Den fælles valuta skaber tryghed og stabile rammer. Det er nødvendigt for at udnytte de muligheder, som globaliseringen bringer med sig.

EU styrkes i disse år indadtil og udadtil. Formålet er at sætte EU-landene i stand til at håndtere fælles udfordringer. Det er vigtigt at indse, at den europæiske dagsorden er et hele. En række sideløbende processer er med til at tegne det samlede billede. Vi er på vej mod det hele og det åbne Europa, som er Danmarks interesse.

Europa har ændret sig siden folkeafstemningen den 18. maj 1993. 11 EU-lande har indført den fælles valuta, Grækenland er på vej, og den græske befolkning har netop bekræftet kursen.

Udvidelsen af EU med de central- og østeuropæiske lande er lagt i faste rammer. Den fælles valuta er et led i en samlet bevægelse, som også har betydning for udvidelsen.

Forhandling

Anden næstformand (Henning Grove):

Ordføreren for forespørgerne til F 51, hr. Claus Larsen-Jensen.

Claus Larsen-Jensen (S):

Jeg forstår godt, at mange mennesker lige nu er søgende og dybt optaget af konsekvenserne af, at Danmark siger ja eller nej til at deltage i den sidste fase af Den Økonomiske og Monetære Union og den fælles valuta.

Det er en fantastisk vigtig afgørelse for os som folk og som samfund. Derfor finder vi det i Socialdemokratiet afgørende, at beslutningen tages på et så velfunderet grundlag som muligt og ikke bare på grundlag af løsevne påstande om, at siger vi ja, så fører det til Danmarks undergang, som et nej til alting, som bevægelserne ganske som ved alle tidligere folkeafstemninger også denne gang har rullet frem som et skræmbillede.

Regeringens rapport giver et sagligt grundlag for denne debat, og vi kan fuldt ud tilslutte os de tre ministres redegørelser.

For Socialdemokratiet er der to afgørende spørgsmål i forbindelse med den fulde tilslutning til ØMU'ens sidste fase og en fælles valuta. For det første: Hvad gavner befolkningen og Danmark bedst på kort og på lang sigt? For det andet: Hvordan kan vi som danskere bedst og stærkest muligt påvirke udviklingen i Europa med de ideer og værdier, som vi har bygget vores eget samfund op om? Er det ved aktivt at være med til at beslutte os for de vilkår, som vi under alle omstændigheder økonomisk og politisk skal leve under, fordi vi er så dybt afhængige af at handle og samarbejde med de andre lande, eller er det ved at slå ring om os selv i et håb om, at vi så er helt uafhængige af, hvordan udviklingen går i resten af Europa?

Det er her, den politiske hovedskillelinje går. Vi er ikke i tvivl. Kun ved at kombinere den stærke politiske indsats, som vi gør i Danmark, med et udsyn til Europa og resten af kloden, kan vi reelt i dagens verden, hvor alt vedrører alle, trygt, stabilt og langsigtet forfølge vores egne mål og interesser som danskere. Det udvider, det indskrænker ikke vores indflydelse og reelle suverænitét som danskere og som land. Danmarks interesser, politiske indflydelse, økonomi, beskæftigelse, velfærdssamfundets fremtid og trygheden om vores hjemlige beslutninger herom styrkes. Danmark svæver ikke frit i himmelrummet. Tre fjerdedele af Danmarks handel er med EU-landene. Vi er stærkt afhængige af deres udvikling og beslutninger.

Som tidligere sagt er 11 lande med i valutaen. Grækenland står i kø, og de øst- og central-europæiske lande, der ønsker medlemskab, ønsker ikke et discountmedlemskab; de vil være fuldgældige medlemmer og dermed også af euroen så snart som muligt.

Den fælles valuta er altså ikke et teoretisk projekt. I fællesskab træffer de 11 nuværende lande beslutninger om den penge- og rentepo-